

А азъ бързамъ... още на колко такива порти като вашата има да чукамъ! Още колко дъца чакатъ коледенъ подаръкъ отъ Мене! Ти помни и кажи утрѣ на татка си, каквото чу отъ Мене...

Рече това и си тръгна... А Стефчо изпита такава тжга, щото му се доплака, че Иисусъ, хубавиятъ и милъ Иисусъ, Си отива... Той се опомни, скокна и се затече да Му цѣлуне ржка... но се сепна и... се събуди.

Бѣше се вече съмнало.

Стефчовиятъ баща тихо влѣзе въ стаята. Задъ него вървѣха на прѣсти майка му и Колю.

— Шт!... полека да не го събудимъ, каза баща му.

Тѣ се доближиха до леглото на Стефча и полека сложиха до възглавничката му цѣлъ купъ коледни подарѣци: книжки съ шарени картинки, тевтерчета съ златна подвързия, малка пушка, кутия съ войничета, пѣстра кутийка съ цвѣтни моливи, и пр. и пр.

Стефчо нарочно не отвори очи веднага. Той се още мислѣше за чудния сънь... и неволно си спомняше и за дрипавото бѣдно момченце, което прѣзъ заснѣжения прозорець гледало голѣмото богато коледно дърво...

— Мамо, се обади шепнишкомъ Колю, мамо ще поканимъ ли довечера на елхата и Минка, перачкиното момиче? Майка му оздравѣла. Видѣхъ я тази сутринъ, едва ходи, навела се, отиваше нѣкждѣ и тѣй бѣше тжжна, че ми дожалѣ за нея и за Минка...

— Шт!... извика бащата. Сега пакъ ли за Минка ще ми приказвате? Стига вече, и на нея може да пратимъ нѣщичко. Тя си има майка, да ѝ купи...

— Не тѣй, татко, обади се внезапно Стефчо и се изправи на леглото. Знаешъ ли какъвъ сънь сънувахъ тази ноць?...

Всички го изгледаха.

Стефчо разправи съня си. Той цѣлъ треперѣше отъ радостъ, но сжщеврѣменно и отъ тжга, когато разправи какъ мжчно му станало, като видѣлъ, че Иисусъ си тръгналъ...

— Но това е много странно, каза той... „Кажи на татка си, да приеме Минка вмѣсто Мене!“

Стефчо дигна очи. Майка му и баща му тихо пла-